

Lieta C-846/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 21. novembris

Iesniedzējtiesa:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburga)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 20. novembris

Prasītājs:

EQ

Atbildētāja:

Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA

1. Strīda priekšmets un fakti:

- 1 EQ ir advokāts Luksemburgā un kopš 2004. gada pilda pienākumus rīcībnespējīgu pilngadīgo personu aizsardzības sistēmas ietvaros (galvenokārt kā likumiskais pārstāvis un kā aizgādnis).
- 2 Pilnvaras piešķir aizgādības lietu tiesa, kas pilnvarotajai personai var piešķirt atlīdzību, kuras apmēru vai aprēķināšanas metodi tā nosaka, ņemot vērā rīcībnespējīgās personas finansiālo stāvokli.
- 3 *Règlement grand-ducal du 23 décembre 1982 fixant les conditions de désignation d'un gérant de la tutelle* [Lielhercogistes 1982. gada 23. decembra noteikumi, kuros noteikti aizgādņa iecelšanas nosacījumi] (skat. zemāk) praksē ir piemērojami visiem pilnvaru veidiem, ko piešķir saistībā ar pilngadīgu rīcībnespējīgu personu aizsardzības sistēmām.
- 4 Līdz 2013. gadam *Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA* (Reģistrācijas, īpašumu un PVN administrācija) (turpmāk tekstā – “nodokļu administrācija”) esot uzskatījusi, ka šai darbībai nebija piemērojams PVN. Ar

diviem 2018. gada 19. janvāra paziņojumiem par nodokli nodokļu administrācija kopš tā laika šīm darbībām piemēroja PVN un pieprasīja EQ vairāk nekā 70 000 EUR PVN par 2014. un 2015. gadu.

- 5 EQ apstrīdēja šos atgādinājumus par PVN un vērsās *tribunal d'arrondissement* [apgabaltiesā].

2. Atbilstošās tiesību normas:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu

- 6 9. pantā ir noteikts:

“1. “Nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par “saimniecisku darbību”. Materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību.”

- 7 132. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

[..]

g) pakalpojumu sniegšanu un preču piegādes, kas ir cieši saistītas ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, tostarp tādas, ko veic veco ļaužu pensionāti, publisko tiesību subjekti vai citas struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības struktūrām; [..]”

Lielhercogistes 1982. gada 23. decembra noteikumi par aizgādņa iecelšanas nosacījumiem

- 8 3. pants ir formulēts šādi:

“Aizgādņības lietu tiesa var piešķirt aizgādņim atlīdzību, kuras apmēru vai aprēķināšanas metodi tā nosaka, ņemot vērā rīcībnespējīgās personas finansiālo stāvokli..

Šī atlīdzība sastāv vai nu no fiksētas summas, vai no rīcībnespējīgās personas ienākumu daļas, vai arī no honorāra, kas tiek noteikts proporcionāli par paveikto darbu.”

3. Lietas dalībnieku apsvērumi:

EQ

- 9 Attiecīgie pakalpojumi nav saimnieciskas darbības, kas apliekamas ar PVN.
- 10 Par pārstāvību izmaksātā “atlīdzība” atšķiras no advokāta “honorāriem”. Šī atlīdzība par pārstāvību ir vienotas likmes kompensācija, kas neatbilst sniegto pakalpojumu faktiskajai vērtībai. Taču, lai uz to attiecinātu PVN tvērumu, pakalpojumam jābūt sniegtam par atlīdzību, proti, atlīdzībai jāatbilst sniegtā pakalpojuma faktiskajai vērtībai vai, citiem vārdiem, tā reālajai vērtībai.
- 11 EQ arī apgalvo, ka tas, ka darbība tiek veikta par atlīdzību, nozīmē, ka atlīdzības apmērs ir jānosaka iepriekš un atbilstoši noteiktajiem kritērijiem, kas garantē nodokļa maksātāja darbības izmaksu segšanu. Šajā gadījumā šie kritēriji neesot izpildīti, jo Lielhercogistes 1982. gada 23. decembra noteikumos ir tikai noteikts, ka aizgādnim ir iespēja saņemt atlīdzību (un nevis tiesības uz atlīdzību), par ko aizgādnības lietu tiesa pieņem atsevišķu lēmumu, aizgādnības lietu tiesai ir pienākums ņemt vērā aizsargātās pilngadīgās personas finansiālo stāvokli un tiek dota iespēja noteikt šo atlīdzību kā fiksētu summu vai arī kā daļu no aizsargātās pilngadīgās personas ienākumiem, vai arī atkarībā no paveiktā darba.
- 12 EQ piebilst, ka gadījumos, kad atlīdzība tiek noteikta, ņemot vērā paveikto darbu, aizgādnības lietu tiesas piešķirtā stundas tarifa likme neatbilst darba laika likmēm, ko advokāti parasti piemēro to juridisko pakalpojumu sniegšanai.
- 13 EQ lūdz vismaz piemērot PVN atbrīvojumu. Tas norāda, ka pilngadīgu rīcībnespējīgo personu aizsardzības jomā strādājošas pilnvarotās personas pilda sociālu funkciju četru iemeslu dēļ:
 - 1) šo pilnvaroto personu izmaksas sedz pilngadīgā rīcībnespējīgā persona vai arī valsts, ja pilngadīgajai rīcībnespējīgajai personai nav pietiekamu finanšu līdzekļu,
 - 2) Lielhercogistes noteikumos ir noteikts, ka pilnvarotās personas atlīdzību nosaka ar pamatotu tiesas lēmumu, ņemot vērā rīcībnespējīgās personas finansiālo stāvokli, 3) izmaksātajai atlīdzībai visbiežāk ir fiksēta likme un tā reti atbilst sniegtajiem pakalpojumiem,
 - 4) Tieslietu ministrija nepiemēro PVN atlīdzībai, ko saņem pilnvarotā persona, lai nepalielinātu izmaksas sabiedrībai.
- 14 Darbība ir vai nav sociāla atkarībā no tās rakstura, nevis atkarībā no darbības veicēja personas vai profesijas.
- 15 Atbrīvojums no nodokļa nav attiecināms tikai uz valsts iestādēm, bet arī uz “citām līdzīgām iestādēm privātā sektorā” bez jebkāda juridiskas formas ierobežojuma. Līdz ar to atbrīvojumu var piemērot fiziskai personai, kas darbojas advokāta profesijā.

- 16 Visbeidzot, EQ pārmet nodokļu administrācijai, ka tā nav ievērojusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, nolemjot, ka sākot no 2014. gada tā darbībām pilngadīgo personu aizsardzības jomā tiks piemērots PVN, lai gan tā to nebija darījusi iepriekšējos 10 gadus.

Nodokļu administrācija

- 17 PVN sistēmā nav prasīts, lai saņemtā samaksa atbilstu sniegtā pakalpojuma ekonomiskajai vērtībai. Pietiek ar vienkāršu attiecību starp cenu un pakalpojumu, un nav nepieciešams, lai cena būtu proporcionāla pakalpojuma vērtībai. Nodokļu administrācija atgādina, ka atlaides piešķiršana pakalpojumu sniegšanas cenai neizslēdz šo pakalpojumu no PVN piemērošanas jomas un ka ir arī citi piemēri, jo īpaši advokātu honorāru gadījumā, kad finansiālā atlīdzība nav proporcionāla pakalpojuma vērtībai, taču minētais pakalpojums nav atbrīvots no PVN piemērošanas jomas (šajā ziņā tā atsaucas uz honorāriem pēc likmes, honorāriem par sekmīgu lietas iznākumu, honorāriem, kas atkarīgi no klienta vai lietas materiāliem). Tādējādi attiecīgās atlīdzības mainīgais raksturs nevar izslēgt pakalpojumus no PVN piemērošanas jomas.
- 18 Turklāt tas, ka starp finanšu atlīdzību par darbību, kas saistīta ar pilngadīgo personu aizsardzību, un honorāriem par juridiskajiem pakalpojumiem, kas sniegti advokāta statusā, nav nekādas saistības, nedrīkst ietekmēt to, ka pilngadīgo personu aizsardzība tiek kvalificēta kā saimnieciska darbība, jo nav nekādas juridisko pakalpojumu skalas, un advokāta honorārs ir mainīgs tāpat kā pilnvarotā pārstāvja atlīdzība pilngadīgo personu aizsardzības sistēmas ietvaros.
- 19 Attiecībā uz lūgto atbrīvojumu nodokļu administrācija norāda, ka EQ ir nepilnīgi citējis attiecīgo tiesību normu, kas attiecas tikai uz citām līdzīgām privātā sektora iestādēm, "*kuru sociālo raksturu atzīst kompetentās valsts iestādes*". No tā izriet, ka atbrīvojums attiecas tikai uz noteiktām izsmeltoši uzskaitītām personām vai vienībām. Atbrīvojumu nevar piemērot personai, kas darbojas advokāta profesijā, un neatbilst nosacījumam, ka tā ir sociāla rakstura organizācija. Uz šādu personu neattiecas atbrīvojums, kas, atkāpjoties no PVN piemērošanas jebkādi saimnieciskai darbībai, ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri.
- 20 EQ ir jāpierāda, ka tas ir sociāla rakstura organizācija un ka šo raksturu tam ir atzinušas kompetentās valsts iestādes. Nav pietiekami norādīt sociāla rakstura darbību. To ieņēmumu apjoms, ko EQ gūst no savas darbības, kas saistīta ar pilngadīgo personu aizsardzību (239 46[0,00] EUR 2014. gadā, 302 033,50 EUR 2015. gadā) arī pierāda, ka viņa darbībai nav sociāla rakstura.
- 21 Visbeidzot, runājot par tiesiskās paļāvības aizsardzību, nodokļu administrācija apgalvo, ka tā šajā gadījumā nav piemērojama, jo PVN neiekasēšana par pakalpojumiem, kas ir saistīti ar pilngadīgo personu aizsardzību, nozīmētu prettiesisku rīcību, un ka tai nav nekādas rīcības brīvības PVN tiesiskā regulējuma īstenošanā.

4. Tiesas vērtējums:

Par darbības raksturu

- 22 EQ citē Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru “pakalpojumu sniegšana ir apliekama ar nodokli vienīgi tad, ja starp pakalpojumu sniedzēju un saņēmēju pastāv tiesiskas attiecības, kuru gaitā notiek savstarpēja izpildījuma apmaiņa, un pakalpojumu sniedzēja saņemtā atlīdzība veido faktisku atlīdzību par saņēmējam sniegto pakalpojumu” (spriedumi, 2016. gada 2. jūnijs, *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 26. punkts; 2017. gada 18. janvāris, *SAWP*, C-37/16, EU:C:2017:22, 25. un 26. punkts; un 2019. gada 2. maijs, *Budimex*, C-224/18, EU:C:2019:347, 30. punkts), no tā kļūdaini secinot, ka jēdziens “faktiska atlīdzība” prasa līdzvērtīgumu starp sniegto pakalpojumu un samaksāto atlīdzību. No tā izriet, ka, tieši pretēji, ir jāuzskata, ka jēdziens “faktiska atlīdzība” (faktiska nozīmē “reāla”) prasa, lai pastāvētu atlīdzība, nesaistot to ar tās summu vai tās finansiālo saistību ar sniegto pakalpojumu. Šajā kontekstā tiesa konstatē, ka citos spriedumos ir norādīts, ka “iespēja kvalificēt pakalpojumu sniegšanu kā “darījumu par atlīdzību”, par kuru parasti ir jāmaksā PVN, pastāv tikai tad, ja pastāv tieša saikne starp šo sniegumu un atlīdzību, ko par to faktiski saņēmis nodokļa maksātājs” [tiesas izcēlums] (spriedums, 2018. gada 22. februāris, *Nagyszénás Településstatási Nonprofit Kft.*, C-182/17, EU:C:2018:91, 32. punkts), liekot uzvaru uz to, vai atlīdzība ir reāla, nevis uz tās kvantitatīvo apmēru absolūtā vai relatīvā ziņā.
- 23 Tomēr divi citi aspekti ir mazāk acīmredzami.
- 24 Pirmkārt, attiecībā uz tiesiskajām attiecībām, kuru gaitā notiek savstarpēja izpildījuma apmaiņa, tiesai rodas jautājumi par Tiesas veiktā vērtējuma piemērošanu šajā lietā, saskaņā ar kuru “pakalpojumu sniegšana ir apliekama ar nodokli vienīgi tad, ja starp pakalpojumu sniedzēju un saņēmēju pastāv tiesiskas attiecības, kuru gaitā notiek savstarpēja izpildījuma apmaiņa, un pakalpojumu sniedzēja saņemtā atlīdzība veido faktisku atlīdzību par saņēmējam sniegto pakalpojumu”, ciktāl pilngadīgo personu aizsardzības sistēmu raksturo trīspusējas attiecības starp, no vienas puses, pakalpojumu sniedzēju un, no otras puses, pakalpojumu saņēmēju, proti, aizsargāto pilngadīgo personu, kas bieži ir pēc definīcijas nespējīga pilnvērtīgi iesaistīties tiesiskās attiecībās un ar ko pakalpojumu sniedzējs tādējādi neuztur tiesiskas attiecības, un, no trešās puses, tiesu iestāde, kas pakalpojumu sniedzējam ir uzticējusi vadības uzdevumu un ar kuru pakalpojumu sniedzējam tādējādi ir juridiskas attiecības. Iesniedzējiesa vēl šaubās par to, kāda nozīme ir konstatējumam, ka noteiktos apstākļos atlīdzību pakalpojuma sniedzējam sedz aizsargātā pilngadīgā persona, savukārt šīs personas finansiālu grūtību gadījumā šī atlīdzība ir jāsedz valstij.
- 25 Otrkārt, attiecībā uz finansiālās atlīdzības apmēru, tiesa norāda, ka no Tiesas judikatūras izriet, “ka tam, ka saimnieciskais darījums tiek veikts par cenu, kas ir augstāka vai zemāka par pašizmaksu, un tādējādi par cenu, kas ir augstāka vai zemāka par parasto tirgus cenu, nav nozīmes, kvalificējot šo darījumu kā

atlīdzības darījumu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 20. janvāris, *Hotel Scandic Gåsabäck*, C-412/03, EU:C:2005:47, 22. punkts; 2011. gada 9. jūnijs, *Campsa Estaciones de Servicio*, C-285/10, EU:C:2011:381, 25. punkts, kā arī 2014. gada 27. marts, *Le Rayon d'Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, 36. un 37. punkts)” (spriedums, 2016. gada 2. jūnijs, *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 45. punkts); tā turklāt precizē, ka “šīs saiknes [starp pakalpojumu un finansiālo atlīdzību] tiešais raksturs nevar tikt apšaubīts tādēļ, ka [...] šī [atlīdzības] summa ir noteikta zemākā līmenī nekā parastā tirgus cena, ar nosacījumu, ka atlīdzības apmērs tiek noteikts iepriekš saskaņā ar skaidri noteiktiem kritērijiem, kas nodrošina, ka tas ir pietiekams, lai segtu [pakalpojumu sniedzēja] darbības izmaksas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 29. oktobris, *Saudaçor*, C-174/14, EU:C:2015:733, 38. punkts, un 2016. gada 2. jūnijs, *Lajvér*, C-263/15, EU:C:2016:392, 45. un 46. punkts)” (spriedums, 2018. gada 22. februāris, *Nagyszénás Településszolgáltatási Nonprofit Kft*, C-182/17, ECLI:EU:C:2018:91, 38. punkts). Tiesa, šķiet, tādējādi prasa, lai atlīdzības summa būtu paredzama un varētu segt pakalpojuma sniedzēja darbības izmaksas. Iesniedzējtiesa šaubās par šo nosacījumu piemērojamību, saskaroties ar pakalpojumu sniedzēja atlīdzības noteikšanas noteikumiem pilngadīgo personu aizsardzības jomā, kā šie noteikumi izriet no Lielhercogistes 1982. gada 23. decembra noteikumiem, kuros noteikti aizgādņa iecelšanas nosacījumi.

26 Lai gan šajā lietā EQ sniegtie pakalpojumi visādā ziņā līdzinās saimnieciskajai darbībai, iesniedzējtiesa uzskata, ka ir nepieciešams precizēt šo vērtējumu konkrētās lietas īpašo apstākļu ietvaros, kas raksturoti ar:

1) trīspusējām attiecībām, kurās vienība, kas uzdod pienākumus pakalpojumu sniedzējam, nav identiska ar pakalpojumu saņēmēju un kurās atkarībā no konkrētā gadījuma pakalpojuma sniedzēja atlīdzību sedz vai nu pakalpojumu saņēmējs, vai arī valsts, un

2) pakalpojumu sniedzēja atlīdzības noteikšanas mehānismu, kas

a) izriet no tiesas individuāli veikta vērtējuma,

b) vienmēr ir atkarīgs no pakalpojumu saņēmēja finansiālā stāvokļa un

c) ir balstīts vai nu uz fiksētu likmi, vai nu uz pakalpojumu saņēmēja ienākumu daļu, vai arī uz paveikto darbu.

Šis atlīdzības noteikšanas mehānisms liek konstatēt, ka atlīdzība nevar tikt noteikta iepriekš, un ne vienmēr nodrošina, ka visos apstākļos tiek segtas ar pakalpojuma sniedzēja darbību saistītās izmaksas.

Par atbrīvojuma režīmu

27 *Tribunal* vispirms vēlas noskaidrot, vai uz darbību, kas tiek veikta pilngadīgo aizsardzības jomā, attiecas jēdziens “sociālā nodrošināšana vai aprūpe” PVN direktīvas izpratnē.

- 28 Turklāt tiesa šaubās par to, kā ir definētas “struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības struktūrām”. EQ pievērš uzmanību uz veiktās darbības raksturu, neņemot vērā pakalpojumu sniedzēja juridisko statusu, savukārt nodokļu administrācija apgalvo, ka ir jāņem vērā juridiskais statuss un, to skaidri nenorādot, ka ir jāizslēdz pakalpojumu sniedzēji, kuru mērķis ir gūt peļņu.
- 29 Visbeidzot, šo noteikumu piemērošanai ir vajadzīga lielāka skaidrība par attiecīgās iestādes sociālā rakstura “atzīšanas” jēdzienu. Kaut arī direktīva aprobežojas ar norādi uz “attiecīgās dalībvalsts” veikto atzīšanu, tā neprecizē atzīšanas procedūru un iestādi, kas ir pilnvarota to veikt. Šīs lietas fakti cita starpā rada jautājumu par to, vai attiecīgā iestāde var būt tiesu iestāde un vai atzīšana var tikt veikta katrā konkrētajā gadījumā atsevišķi.

Par tiesiskās pašlēmības principa aizsardzību

- 30 Iesniedzējtiesa atgādina par nodokļu neitralitātes principu, kas ir PVN sistēmas pamatā. PVN galu galā maksā galapatērētājs un nodokļa maksātājs iekasē PVN valsts vārdā. PVN tiek iekasēts individuāli par katru saimniecisko darījumu un nodokļa maksātājs to periodiski maksā valstij. No tā izriet, ka nodokļa maksātājs varēja iekasēt PVN tikai par darījumiem, par kuriem viņš zināja vai viņam bija jāzina, ka tie ietilpst PVN piemērošanas jomā brīdī, kad tie tika veikti. Ja, kā tas ir šajā lietā, PVN administrācija informē nodokļa maksātāju pēc attiecīgo darījumu veikšanas, ka tā vēlas atkāpties no savas iepriekšējās nostājas, saskaņā ar kuru šiem darījumiem netika piemērots PVN, nodokļu maksātājs nonāk situācijā, kurā tas nevarēja iekasēt PVN no šo pakalpojumu saņēmēja, vienlaikus saglabājot pienākumu pārskaitīt šo nodokli valstij. Tādējādi nodokļa maksātājam, pārkāpjot PVN nodokļu neitralitāti, būtu pienākums iekasēt valsts prasītās summas kā PVN no saviem līdzekļiem.

5. Prejudiciālie jautājumi:

- 31 *Tribunal d'arrondissement* uzdod Tiesai šādus jautājumus:
1. Vai jēdziens “saimnieciskā darbība” Direktīvas 2006/112/EK 9. panta 1. punkta 2. daļas izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, kas tas ietver vai izslēdz pakalpojumus, kas tiek sniegti, izmantojot trīspusējas attiecības, kur pakalpojumu sniedzējam tos ir uzticējusi vienība, kas nav identiska ar pakalpojumu saņēmēju?
 2. Vai atbilde uz pirmo jautājumu ir atkarīga no tā, vai pakalpojumi tiek sniegti neatkarīgas tiesu iestādes uzticēta uzdevuma ietvaros?
 3. Vai atbilde uz pirmo jautājumu ir atkarīga no tā, vai atlīdzība pakalpojumu sniedzējam ir jāmaksā pakalpojuma saņēmējam vai to uzņemas valsts, kuras vienība ir uzticējusi pakalpojumu sniedzējam to sniegšanu?
 4. Vai jēdziens “saimnieciskā darbība” Direktīvas 2006/112/EK 9. panta 1. punkta 2. daļas izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, kas tas ietver vai izslēdz

pakalpojumu sniegšanu, ja pakalpojumu sniedzēja atlīdzība nav likumā noteikta prasība un tās apmērs, ja tā tiek piešķirta, a) ir atkarīgs no novērtējuma, kas tiek veikts katrā atsevišķā gadījumā, un b) vienmēr ir atkarīgs no pakalpojumu saņēmēja finansiālā stāvokļa, un c) tiek aprēķināta, atsaucoties vai nu uz fiksētu likmi, vai uz pakalpojumu saņēmēja ienākumu daļu, vai arī uz paveikto darbu.

5. Vai jēdziens “pakalpojumu sniegšana un preču piegāde, kas ir cieši saistīta ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu”, kas minēts Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ietver vai izslēdz pakalpojumus, kas sniegti ar likumu ieviestās pilngadīgo personu aizsardzības sistēmas ietvaros, kura ir pakļauta neatkarīgas tiesu iestādes kontrolei?

6. Vai jēdziens “struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības struktūrām”, kas minēts Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai atzītu struktūras sociālo raksturu, tas uzliek noteiktas prasības attiecībā uz pakalpojumu sniedzēja darbības veidu vai altruistisko vai peļņas gūšanas mērķi, vai, vispārīgāk, kā tāds, kas ar citiem kritērijiem vai nosacījumiem ierobežo 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomu, vai arī tikai tas, ka tiek sniegti pakalpojumi, kas “saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu”, ir pietiekami, lai attiecīgajai struktūrai piešķirtu sociālu raksturu?

7. Vai jēdziens “struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības struktūrām”, kas minēts Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas prasa atzīšanas procesu, kas balstīts uz iepriekš noteiktu procedūru un kritērijiem, vai arī katrā atsevišķā gadījumā var veikt *ad hoc* atzīšanu, ko vajadzības gadījumā veic tiesu iestāde?

8. Vai tiesiskās paļāvības princips, kā tas ir interpretēts Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā, ļauj administrācijai, kas ir atbildīga par PVN iekasēšanu, prasīt, lai PVN maksātājs samaksātu PVN par saimnieciskiem darījumiem, kas saistīti ar periodu, kurš bija beidzies brīdī, kad nodokļu administrācija bija pieņēmusi lēmumu par nodokļa piemērošanu pēc tam, kad šī administrācija ilgu laiku pirms šī perioda bija pieņēmusi minētā nodokļa maksātāja PVN deklarācijas, kurās darījumos, par kuru uzliek nodokli, nav tikuši iekļauti tāda paša veida darījumi? Vai šī iespēja par labu administrācijai, kas ir atbildīga par PVN iekasēšanu, ir ierobežota ar noteiktiem nosacījumiem?